

Eigen plekje

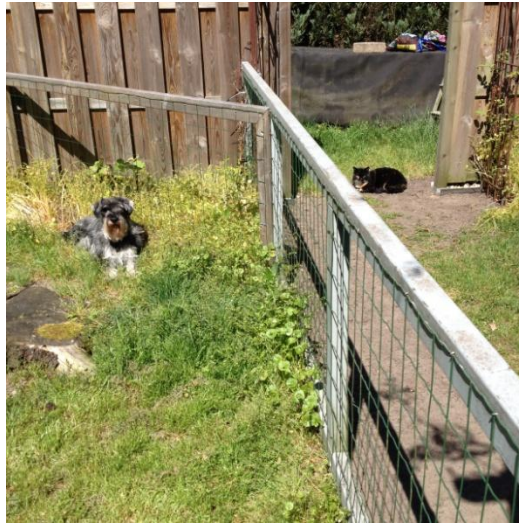
Het is fijn om een eigen plekje te hebben. Binnen of buiten, maakt niet uit. Dat geldt voor mensen, maar ook voor dieren daar ben ik van overtuigd. Nog steeds met passie volg ik de gedragingen van Réfa. 4 mei is ze twee jaar geworden. Volwassen, maar...

Ik leer van haar. Het kan een rommeltje zijn in mijn hoofd. Dit nog doen. Dat nog doen. En het liefst alles tegelijk. Gaat niet. Geprobeerd. Honderd keer. En zelfs een ezel stoot zich niet twee keer... Ik wel. Maar ik leer van Réfa. Focussen. Zij kan dat. Met één ding bezig zijn. Aan één ding denken. Want heus, maak me niks wijs, honden kunnen denken. Réfa droomt. Réfa loopt de marathon als ze soms ligt te dromen. Oké klok kijken kan ze niet. Maar ze weet precies hoe laat het tijd is om te eten. Geen vijf minuten later. Ze blijft gebiologeerd staan kijken als ik haar eten klaar maak. Niks ergens anders aan denken. Eten!

Ze is met één ding tegelijk bezig. Knap, dus daar leer ik van. En nog meer. Als Jan thuis komt zit hij meestal op de bank. Als ik daar toevallig zit sta ik op en ga op een andere stoel zitten. Als Reef daar toevallig ligt, uh uh die blijft gewoon liggen. En weet je wat het ergste is? Ze komt er mee weg. Jan gaat ergens anders zitten. En zegt nog: 'lig je lekker schatje?' En dat is dan echt niet voor mij bestemd!

Zo zijn er nog veel dingen die me verbazen. Altijd rond dezelfde tijd komt Per de poes Réfa halen om buiten te spelen. Alleen niet als het regent. Dan zie je haar niet. Natuurlijk roept Per Réfa niet. Maar ze komt buiten voor de tuindeuren staan. Ttsss tttsss met een pootje tegen het glas. Vaak hoeft dat niet eens. Fijloos heeft Reef het in de gaten. Moe van het spelen hebben ze hun eigen plekje om lekker te liggen. Achter in de tuin in een stukje waar nog geen onkruid is geplukt. Meestal naast elkaar. Ik was niet snel genoeg met mijn fotoestel.

S'nachts sliep Réfa altijd in haar bench. Totdat Jan en ik het niet meer nodig vonden. Bench in de bijkeuken. Deurtje nog dicht ook. Weg ermee.

Maar dat gaat niet zo maar. Langzaam wennen. Het was tenslotte haar plek.

Ze had er geen hekel aan. Deze gedachte kwam weer van mensen af.

De eerste nachten had ze er geen erg in dat het deurtje open stond. Jan had ondertussen een nieuwe mand gekocht. Een hippe. Met tijgerprint als ligkussen.

Ik vond het niet om aan te zien. Daarna kreeg ik de slappe lach. Réfa deelde mijn mening.

Ze ging er niet eens in zitten. Slijmen en snoepjes. Niks. Een knaagstok.

Dat zou wat langer duren. Niks.

Ze had wel doorgekregen dat het deurtje open stond.

Eigen schuld dikke bult. Natuurlijk ging ze staan piepen. Uit bed, nieuwe bed laten zien.

Niks. Terug naar haar bench. Deurtje dicht. Terug naar bed. 5 dagen.

Toen kon het deurtje open blijven staan. Na een week zagen wij haar s'middags zitten op haar kussen in de nieuwe mand. Hij lijkt kleiner, maar is net zo groot als de vorige.

Zeer zorgvuldig opgemeten. Toen ze zag dat we naar haar keken...

Ze ging plat op haar kont in haar mand met tijgerprint zitten. Ik heb nog nooit een hond zo dom in haar mand zien zitten. Deze keer was ik er wel op tijd bij met mijn fototoestel.

Ondertussen slaapt ze s' nachts prima op haar nieuwe kussen. Ze vind het prima!

Het is haar eigen plek.

